

27e jaargang nr. 1 | februari 2017

SAMACHAR

Het enige nieuwsblad over Nepal, verzorgd door stichting ICFON, International Council for Friends Of Nepal

In dit nummer o.a.:

25 jaar ICFON:
een prachtig jubileum

De jongen die een
val overleefde

Reisverslag
Yvonne Rijnders

Nepal-vogeltaarten-
actie 2016

4 vragen aan...

Reisverslag
Johan en Sandra

ICFON

International Council for Friends of Nepal, The Netherlands

Syabrubesi in aanbouw

Langtang aardverschuiving

Toeristen nodig, reisverslag deel 1

Door: Yvonne Rijnders

We hadden de beelden gezien op tv, artikelen gelezen, kortom de media gevolgd om ons een beeld te vormen van wat er in Nepal was gebeurd nadat we het land hadden verlaten kort na de aardbeving in april 2015. Met eigen ogen hadden we de enorme stofwolken aanschouwd die opstoven boven Kathmandu. Inmiddels was het 1,5 jaar later en we hadden geen idee wat we konden verwachten. Hoeveel schade was er nog zichtbaar in Kathmandu? Konden we terugkeren naar Langtang? Hoe goed begaanbaar zou het projectgebied van ISARD/ICFON zijn?

Het was al donker toen we aankwamen in Kathmandu. We zagen weinig opvallends. De huizen, de straten en de verkeerschaos: alles leek nog zoals voorheen. Tijdens de dagen die we in Kathmandu doorbrachten was er weinig merkbaar van de aardbeving die er had plaatsgevonden. Wel was er veel in aanbouw en waren er nog veel gestutte gebouwen op de Durbar Squares, maar het leven heeft men duidelijk weer opgepakt.

Noot van de redactie:

Yvonne Rijnders is tot enkele jaren terug bestuurslid geweest van ICFON. Ze maakte twee jaar geleden live de aardbeving mee en wilde graag met eigen ogen zien hoe het land er nu voorstaat. Ze werkt bij Inproba, het bedrijf dat via ICFON een grote donor van ISARD is geworden. Yvonne bezocht opnieuw het Langtanggebied en ging ook kijken bij de projecten in Sindhupalchowk, gefinancierd met het geld van Inproba. Hieronder leest u het eerste deel van haar reisverslag. Het vervolg kunt u lezen in de volgende Samachar.

Langtang bleek geschikt voor een trektocht. Dit ondanks de kaart van Langtang die we kochten ("updated version", geprint september 2016), waarop duidelijk stond aangegeven dat grote delen van de lage route (via Bamboo) naar de Langtang vallei niet toegankelijk waren. Echter, al snel werd duidelijk dat zowel de hoge als de lage route weer in gebruik waren genomen. De keuze was gemaakt, we zouden terugkeren naar Langtang om zo ook een kleine bijdrage te kunnen leveren, alleen al door onze aanwezigheid. De rit naar startpunt Syabrubesi bleek moeizaam. De weg naar Langtang is nooit een heel aangename geweest, maar de aardbeving heeft dit er niet beter op gemaakt. Na flink wat gehobbel was het een verademing om in het frisse Syabrubesi aan te komen. Dit dorp is een bouwput. De aardbeving heeft hier veel aardverschuivingen veroorzaakt en vele zwak gebouwde huizen beschadigd. We kiezen voor het weidse uitzicht van de hooggelegen aanlooproute (via Sherpagaoon). En wat een schitterende keuze blijkt dat! We kunnen over de hele omgeving uitkijken, van de grens met Tibet tot aan Langtang. Ook kunnen we de omliggende dorpen en wegen goed bekijken. Maar we zijn vrijwel alleen met onze keuze:

Langtang aardverschuiving

andere toeristen komen we pas in de avond tegen. Dat blijkt kenmerkend voor de dagen die gaan komen; zowel onderweg alsook in de guesthouses zijn we nagevoel alleen met de eigenaren. Dit is het hoogseizoen in Nepal, maar toeristen mijden Langtang.

Zodra we via Rimche weer op de oude route komen (aansluiting met Lama hotel) wordt zichtbaar hoe extreem de impact van de aardbeving hier is geweest. We zien rotsen liggen zo groot als huizen – ze lagen er eerder niet. De aardverschuivingen zijn enorm en soms lastig (maar noodzakelijk) om over te steken. De verha-

Aardverschuiving

len van de mensen met wie we spreken veranderen ook: ze gaan van verdrietig naar ronduit schokkend.

Langzaamaan opent de vallei zich na het nog altijd schitterende Ghodetabela. In de verte krijgen we zicht op het voormalige dorp Langtang. Dit dorp, dat dezelfde naam draagt als de vallei, is niet meer. Op grote hoogte is er een door de aardbeving ongekend grote lawine ontketend. Het lager gelegen gletsjermeer bleek niet bestand tegen al dit geweld, met als gevolg dat er tonnen ijs, rotsen en steen naar beneden stortten en het dorp Langtang werd bedolven. Vele honderden mensen zijn hier gestorven. Pas als je middenin Langtang staat, omhoogkijkend naar de circa 30 meter aan rotsen en steen naar waar ongeveer het hotel moet hebben gestaan waarin we in 2015 hebben overnacht, besef je dat dit dorp en dat deze mensen geen enkele kans op overleving hebben gehad. We zijn diep geroerd als we stilstaan bij het memorial dat enkele maanden geleden hier is geplaatst. Een deel van de namen van de slachtoffers is gekerfd in de stenen.

En toch gaat het leven ook hier door. De als lucifers geknapte bomen aan de overzijde van de vallei maken plaats voor nieuw groen en de overlevers in de vallei bouwen hun huizen weer op. Er wordt veel werk verzet om de vallei weer geschikt te maken voor toeristen. Er zijn ruim voldoende lodges herbouwd. En de bewoners zijn zo dankbaar als er weer toeristen komen! Na Langtang, richting het laatste dorp dat we bezoeken (Kyanjin Gomba), wordt de vallei alleen maar mooier. Het seizoen werkt daarbij eveneens in ons voordeel: de dagen zijn helder en de zon blijft zichtbaar tot aan zons-
 ondergang. Het is prachtig.

We verlaten de vallei grotendeels via dezelfde route, maar nu gaan we niet bovenlangs terug, maar via de oude (lage) route, via Bamboo. De secties waarvan op onze kaart staat dat ze gesloten zouden zijn, zijn inderdaad vrij lastig. Er zijn diverse aardverschuivingen en heren der zijn er bruggen beschadigd. Begrijpelijk dat het pad tot voor kort ontoegankelijk werd geacht. Inmiddels is het goed te doen.

We lopen naar Thulo Syabru, vanaf dit dorp zullen we op onze laatste wandeldag richting Dhunche lopen en terugkeren naar Kathmandu. En op onze laatste wandeldag bewandelen we een route die we iedereen zouden afraden. De aardverschuivingen die we hier doorkruisen zijn nog onvoldoende geruimd, waardoor we langs afgronden lopen en klauteren, waarbij een misstap problematisch zou zijn. Dit is niet prettig. Gelukkig loopt het wel allemaal goed af.

De dag erop gaan we met een lokale bus terug naar Kathmandu. We doen 9 uur over een afstand van 117

kilometer. De weg is niet alleen slecht, het verkeer in de Kathmandu-vallei zorgt ook voor een enorme vertraging.

Na enkele dagen rust in Kathmandu is het tijd voor de volgende activiteit op de agenda: we gaan naar het district Sindhupalchowk, het gebied waar ISARD/ICFON al jaren werkzaam is en waarvoor Inproba alsmede diverse van onze kennissen geld hebben gedoneerd. We gunnen ons een comfortabel ritje per jeep, gezien het gehobbeldebobbel van eerder. Desalniettemin is het prettig om te arriveren bij het startpunt: het dorp Pokhare. Het plan is om hoog in het gebied te beginnen en zo de komende dagen een weg naar beneden te slingeren door de vallei heen. We zullen daarbij eerst de dorpen doorkruisen waar ISARD/ICFON in principe het werk heeft afgerond, na de noodhulp die ook hier heel erg noodzakelijk is geweest. Ook hier heeft men een steuntje in de rug nodig. En dat is ook precies wat we zien in Pokhare: een stoomapparaat (opgestart in 2015) voor één van de grondstoffen voor het produceren van papier (Japans briefgeld) moet draaiende worden gehouden.

We eindigen die dag in Bungathali, in één van de beste huizen van het dorp: een stevig, van golfplaten gebouwd huis. Het is opvallend hoe snel deze huizen afkoelen 's nachts. Ongetwijfeld worden ze ook onaangenaam warm in het warme pré-moesson seizoen. We eten heerlijk van een vers geslachte kip.

(Het vervolg van de reis kunt u lezen in de volgende Samachar).

Nieuw huisframe